

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

تتبع و نگارش :

داکتر امین الدین « سعیدی – سعید افغانی »

۰۳ جون ۲۰۱۱

مدیر مطالعات ستراتیژیک افغان و

مسئول مرکز کلتوری د حق لاره-جرمنی

مقام با عظمت محمد صلی الله علیه وسلم در فتح مکه

دین اسلام دین صلح و دین رحمت است، و در هیچ زمانی دین قتل و جنگ نبوده و نخواهد بود. پیامبر محمد صلی الله علیه وسلم برای گسترش صلح، آرامش و رحمت مبعوث گردیده است. طبیعتاً دینی که اساس آن رحمت باشد، پیامبر آن نیز باید پیام آور رحمت و صلح باشد. (وما ارسلناک الا رحمة للعالمین) (انبیاء : ۱۰۷) (و ما تورا جزء مایه رحمت برای جهانیان نفرستادیم). همچنان پیامبر اسلام محمد صلی اله علیه وسلم در این مورد می فرماید:

(وَأَنَا نَبِي الرِّحْمَةِ) (ترمذی، ۲۰۶) و (انما انا رحمة مهداة) (ابن کثیر: ۳ / ۲۲۱).

در روایات اسلامی آمده است بعد از این که مسلمانان به فتح عظیم - فتح مکه - نایل گردیدند و مسلمانان جوقة جوقة وارد شهر مکه می گردیدند یکی از صحابه کرام (سعد بن عباد) که بیرق فتح را به دست داشت شعار می داد: (اليوم يوم الملحمة ...) (امروز روز شفت و بخشش است).

همچنان مؤرخین می نویسند : صحابه کرام بعد از همه تجاوزات و اهانت های که مشرکان مکه علیه پیامبر صلی الله علیه وسلم و اصحابش، روا داشتند. به نزد پیامبر اسلام عرض داشتند:

یا رسول الله! در حق این قوم نفرین بفرستید تا از شر آن نجات یابیم. ولی پیامبر اسلام در جواب صحابه کرام فرمود: (إِنِّي لَمْ أَيْعِثْ لِعَانًا وَلَا نَمًا بَعَثْتُ رَحْمَةً) (ابن کثیر تفسیر القرآن العظیم : ۳ / ۲۱۱) (برای نفرین کردن فرستاده نشده ام بلکه برای رحمت فرستاده شده ام). واقعاً هم روش پیامبر اسلام ، روش عفو و گذشت روش رحمت و مرحمت بود .

عسقلانی در کتاب خویش فتح الباری روایتی دارد:

می گویند محمد صلی الله علیه وسلم به قاتل کاکای خویش سید الشهداء حمزه که در جنگ احد توسط (غلام حبشی) به شهادت رسانیده شد، و سینه مبارکش توسط این غلام حبشی پاره و توسط هنده به دندان پاره شد و

برخورد وحشیانه و غیر انسانی صورت گرفت. این عمل سبب تأثیر شدید تمام مسلمانان و شخص آنحضرت محمد (ص) گردید. اما زمانیکه فتح مکه صورت گرفت و این قاتل حضرت حمزه (سیدالشهدا) را نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم حاضر کردند، پیامبر اسلام به همین قاتل کاکای خویش و اولین سپهسالار اسلام فقط همین قدر می گوید: (از پیش چشمانم دور شو که ترا نبینم). روایاتی وجود دارد که همین قاتل حضرت حمزه تا آخر در مکه به امن و آمان زندگی می کرد. این است نمونه ترحم و این است نمونه شفقت اسلامی (الله اکبر).

پایه وستون شریعت اسلام را صلح، رحمت و عدم خشونت، تشکیل می دهد. قرآن عظیم الشان و سنت پیامبر اسلام بر اصل صلح و رفتار مسالمت آمیز تأکید نموده و همه هدایتش بر این اصل نیز استوار می باشد.

قرآن عظیم الشان اعراب جاهلیت را که با جنگ و خون ریزی عادت کره بودند، در اولین پیام خویش آنان را به صلح دعوت نموده و خطاب به آنان می فرماید:

(وان جنحوا للسلم فاجنح لها وتوکل علی الله) (انفال: ۶۱) (چنان چه برای صلح آغوش گشودند، تو نیز برای صلح آغوش بگشای).

قرآن عظیم الشان در بیش از (۱۲۰) آیت تأکید نموده است که اسلام به اساس رضایت قلبی و آموزش محض انتشار یافته است و بعد از عرضه شدن اسلام بر مردم، برای آنها صلاحیت عام و تام داده شده است تا در پذیرش ورد دین آزاد باشند. بنابر همین منطق بزرگ انسانی است که پیامبر محمد صلی الله علیه وسلم بعد از فتح مکه اهل مکه را به حال خود رها کرد و فرمود: «اذهبوا فأنتم الطلقاء»:

بروید، شما آزادید و بعد از این فتح عظیم و سرنوشت ساز بر آنان، کسی را به اسلام مجبور نکرد.

در تاریخ اسلام اتفاق نیفتاده که مسلمانان حتی یک نفر مسیحی یا یهودی را به جبر و زور به قبولی دین اسلام مجبور کرده باشد.

دین اسلام یگانه دینی است که آزادی واقعی از قید اسارت و بندگی، را برای انسان به ارمغان آورده است، اساس این آزادی، همه انواع استبداد و خود کامگی را در هم شکسته و بسیاری از قید و بند هائی که در جهان متمدن امروز وجود دارد آنرا از پای بشر باز نموده است.

پروردگار ما پیامبر اسلام را مبعوث ساخت تا مردم را از تمام قید و بندهائی که آنان را اسیر خود ساخته بود رهائی بخشد و تمام غل و زنجیر های استبداد، هوا پرستی، بندگی شکم و شهوت، و ثروت، مقام و قدرت طلبی را از بین برده، و بشر را به سوی آزادی واقعی هدایت و رهبری نمود.

دین اسلام حتی در میدان جنگ و نبرد هم خواهان صلح و آشتی است: (ولا تقولوا لمن ألقى إليكم السلام لست مؤمناً) (نساء: ۹۴) (به آن که با شما از در آشتی و تسلیم در آیدم گوئید که بی ایمان است). مفسرین بر این عقیده اند که: اگر کسی که با مسلمانان در حال نبرد، اقدامی صلح جویانه بکند، بر مسلمانان واجب است تا در مقابل آن به جواب مثبت بپردازد و از جنگ دست بردارد. (قرطبی، الجامع لاحکام القرآن: ۱۴۰۵: ۵ / ۳۳۶ والشوکانی فتح القدیر: ۵۰۱۱۴ / ۱).